

JESSE DRENT

Passie voor
paarden

2E DRUK

kluitman

1 Jesse

Jesse en Andorra, zijn Arabische merrie. Samen zijn ze beroemd. Ze treden bijna ieder weekend op tijdens paardenevenementen in Nederland, maar ook in België en Duitsland. Met heel veel geduld en liefde heeft Jesse zijn paard van alles geleerd: steigeren, liggen, Spaanse pas en meer. En Andorra doet alles omdat ze het graag wil doen, niet omdat het moet.

Jesse is ervan overtuigd dat je paarden met liefde meer kunt leren dan door ze te straffen. En hij laat zien hoe hij dat doet.

Met liefde kun je paarden alles leren

Jesse en Macho, zijn shetlanderhengst. Macho is nog jong en superenthousiast. Tegenwoordig mag hij ook af en toe mee naar de shows, en dan is hij trots. Ook hij kan inmiddels allerlei oefeningen laten zien, en hij is zo enthousiast dat hij er het liefst drie tegelijk doet.

Vanaf het eerste moment dat Jesse op een paardenrug zat, is hij dol op paarden. Hij is bekend geworden met de vrijheidsdressuur, maar hij doet van alles: jonge paarden inrijden, springpaarden trainen, werken met jachtpaarden, dressuur, samengesteld rijden. Het belangrijkste vindt hij toch om iedereen te laten zien wat je kunt bereiken als je paarden positief en met liefde benadert. Op die manier kun je ze alles leren. Het is niet nodig om paarden te straffen en je hoeft niet alles af te dwingen. Vertrouw je paard en zorg dat je paard jou kan vertrouwen.

2 Andorra

Jesse nam een proefles paardrijden toen hij negen was en meteen was hij helemaal verkocht. Hij is er nooit meer mee gestopt. Jesse deed alles om maar tussen de paarden te kunnen zijn. Als zijn klasgenoten gingen zwemmen, kwam hij in zijn rijbroek langsfietsen, op weg naar een verzorgpony. En natuurlijk wilde hij een eigen paard. Uiteindelijk mocht dat. Met zijn moeder en zijn zus ging hij op zoek.

Een van de paarden die te koop stonden was Andorra. Ze maakten een afspraak, maar hebben die toch weer afgezegd omdat er veel dichterbij ook een leuk paard stond. Maar Jesse kon niet zoveel met dat paard en daarom maakten ze een tweede afspraak voor Andorra. Die dag kwamen er twee kopers naar haar kijken. Toevallig waren Jesse en zijn familie de eerste.

‘WE MOESTEN NAAR Brabant. Toen we daar aankwamen zagen we verschillende donkerbruine paarden in de wei staan. Zou die het zijn? Of die? Maar de eigenaar was al op haar aan het rijden in de bak. Ik vond haar meteen een lief paard, met een mooi koppie. Ik hield toen ook al veel van arabieren.

Het is raar, zo’n eerste kennismaking. Je bent met zo veel dingen bezig, en alles gaat heel snel. Ik was een beetje zenuwachtig toen ik op Andorra mocht rijden, maar het ging best goed en ik vond haar leuk.

Tijdens het uitstappen langs de weg, met dat meisje ernaast, voelde het ook meteen heel vertrouwd. Maar op dat moment had ik nog niet het gevoel dat dit mijn paard zou

worden. Mijn moeder twijfelde echter niet en besloot direct om Andorra te kopen. Voor ik het wist hadden ze elkaar de hand geschud en werd de andere koper afgebeeld. Dat was in 2008 en ik was twaalf jaar oud.'

AAN ELKAAR WENNEN

Nu had Jesse zijn eigen paard, Andorra. Officieel is ze een NRPS-pony, maar ze is voor 87,5% arabier. Zoals veel arabieren is Andorra gevoelig en temperamentvol. En dat is niet altijd even makkelijk voor iemand van twaalf die alleen les heeft gehad op de manege.

'ZODRA ANDORRA BIJ ons op stal stond, was ze helemaal mijn paard. Ik wilde zo veel mogelijk bij haar zijn.

In het begin was ze heel rustig en ging alles prima. Ik dacht: als ik ooit van haar af ga vallen, moet er wel iets heel gek gebeuren. Dat heb ik toen ook weleens hardop gezegd. Maar een paar weken later zat ik een keer met twee benen aan één kant van het zadel; toen schrok ze ergens van en lag ik ernaast. Op dat moment kon ik er nog wel om lachen. Een poosje later werd het echt lastig. Toen ik Andorra net had, reed ik alleen maar thuis met haar. Na een tijdje wilde ik gaan buitenrijden en met haar naar de ponyclub, maar dat ging helemaal niet goed. Ze begon te bokken en werd heel druk.

Ik kan me een van de eerste keren dat ik met Andorra buitenreed nog goed herinneren. Ik was best wel bang omdat ze zo druk was en ik daar totaal geen ervaring mee had. Op een gegeven moment voelde ik haar wat aanspannen en meteen gingen er allerlei horrorscenario's door mijn hoofd. Daardoor spande ik natuurlijk ook aan en ik denk dat Andorra dat heeft gevoeld. Ze ging er knetterhard vandoor. Op de ponyclub had ik geleerd om haar dan op de volte te houden, dus ik heb haar een land in gestuurd en op een volte gezet. Natuurlijk was ik hartstikke bang, maar het was ook een leerervaring: het paard voelt jouw spanning meteen en kan die ook snel overnemen.

HET GING SLECHTER en slechter en al gauw bokte Andorra me er ook in de bak af, of ze ging ervandoor. Ik werd daar natuurlijk steeds angstiger van omdat ik haar nog maar net had. Ik had geen idee wat ik moest doen. Als ik op haar wilde gaan rijden werd ik zenuwachtig en naar de ponyclub durfde ik bijna niet meer.

IK KREEG HULP van een man bij ons op stal. Hij zei dat ik zonder beugels moest gaan rijden om wat meer ontspannen te leren zitten. Ik ben toen boos afgestapt en heb gezegd: 'Doe het zelf maar.' Dus die man van eind zestig heeft zijn klompen uitgedaan en is erop gestapt. Eigenlijk kon hij helemaal niet rijden, maar Andorra deed geen stap verkeerd. Dat was behoorlijk confronterend.

HET LAG ACHTERAF gezien ook niet alleen aan Andorra; het was gewoon de combinatie. Ze was me aan het uittesten en ik wist nog niet hoe ik daarmee om moest gaan. Je bent niet op zoiets voorbereid als je van de manege komt. Je gaat ervan uit dat je een heel braaf paard hebt en dan kijk je raar op als het anders blijkt te zijn. Maar een paard is geen apparaat waar je op kunt stappen en op bepaalde knopjes kunt drukken. Zo werkt het niet.

Op de manege leer je om het paard te schoppen als je harder wilt, dus zo doe je dat dan. Maar dat pikte Andorra niet; misschien omdat ze het ook niet gewend was. Na een tijdje dacht ze: ja, wacht eens even, nu vind ik het wel mooi geweest. Zoek jij het even lekker uit!

*Een paard is geen apparaat waar je op kunt stappen en
op bepaalde knopjes kunt drukken*

ALS IK IN die periode wilde buitenrijden of naar de vereniging ging, moest ik Andorra eerst longeren, zodat ze alvast wat energie kwijt was.

Op een gegeven moment werd het zelfs zo erg dat ik haar alleen nog maar longeerde. Ik durfde er een tijdlang niet eens meer op. Als je me toen had verteld dat ik nu zonder tuig op haar kan buitenrijden, had ik je nooit geloofd. In die tijd durfde ik niet eens mét tuig naar buiten. Veel mensen hebben toen tegen mij gezegd: 'Je kunt haar beter wegdoen, daar heb je toch niets aan.'

EEN PAAR STAPJES TERUG

Jesse had eindelijk zijn eigen paard, maar nu kon hij niets met haar. Toch was hij niet van plan om het zomaar op te geven. Jesse zette door en probeerde op een andere manier met Andorra om te gaan.

‘IK KREEG IN de gaten dat het op deze manier niet ging lukken en ik wilde toch verder met Andorra, ondanks wat andere mensen zeiden. De omslag kwam toen ik een paar stapjes terug deed en wat andere dingen ging proberen met haar.

Rijden vond ik eng, daarom ging ik meer oefeningen op de grond doen met Andorra, zoals kleine kunstjes aanleren. Het is echt superleuk als dat lukt. De eerste oefening die ik haar leerde was ‘kusje geven’. Dat kon ze heel snel en het was geweldig toen we dat voor elkaar hadden.

Zo kwam ik bij de vrijheidsdressuur terecht. Daar hadden we veel plezier in en we leerden om op een andere manier met elkaar om te gaan. Als je dit soort dingen met je paard doet, leer je elkaar beter kennen.

Door de vrijheidsdressuur leerden Andorra en ik elkaar beter kennen

IK LEERDE OOK om beter naar mijn paard te kijken. Wat vindt ze leuk? Waar heeft ze een hekel aan? Op die manier ontstond er van beide kanten meer vertrouwen.’

AANPASSEN AAN HET PAARD

Toen Andorra merkte dat Jesse op een andere manier met haar wilde omgaan, heeft ze hem haar vertrouwen geschonken. Vanaf dat moment ging het langzamerhand steeds beter. Ze leerden steeds meer oefeningen van de vrijheidsdressuur, maar begonnen ook weer gewoon te rijden. Andorra had Jesse een waardevolle les geleerd.

‘NOODGEDWONGEN HEB IK geleerd om me meer aan te passen aan het paard, in plaats van dat het paard zich aan mij moest aanpassen. En dat is natuurlijk niet makkelijk, want je moet echt uit je eigen comfortzone kunnen stappen. Daarom heeft het ook heel lang geduurd. Maar dat is denk ik wel de reden geweest dat het lukte: dat ik bereid was om me aan Andorra aan te passen.

BIJ ANDORRA EN mij heeft het meer dan een jaar geduurd voor ook het rijden weer een beetje lukte. Na een poosje met alleen maar vrijheidsdressuur zijn we dingen gaan

combineren, want ik wilde ook weer rijden. En dat lukte. Ik kon weer met haar naar buiten, en naar de ponyclub. Toen het vertrouwen er eenmaal was, waren er geen belemmeringen meer.’

WEDSTRIJDEN

Toen het rijden beter ging kon Jesse serieus met Andorra gaan trainen. Ze hebben deelgenomen aan dressuur- en springwedstrijden, en ook een keer samengesteld gereden. Jesse heeft met Andorra zelfs meegedaan met een slijpacht.

‘HET WAS HEUS niet zo dat we uitblonken in de sport, maar het was wel leuk om mee te doen. We ondernamen echt heel veel, omdat ik van alles met haar wilde doen. Andorra is heel veelzijdig, dus dat kon ook.

Door samen veel te doen, groei je naar elkaar toe. Ook door samen naar wedstrijden te gaan, wordt je band steeds sterker. Niet zozeer omdat je wedstrijden rijdt, maar vooral omdat je samen bezig bent, omdat je op elkaar bent aangewezen.’

Door veel met je paard te doen wordt de band steeds sterker

MEE OP VAKANTIE

Jesse was zo gek op Andorra dat hij weigerde om ook maar een paar dagen bij haar weg te gaan. Op vakantie wilde hij al helemaal niet. Dus zat er maar één ding op als de familie Jesse mee wilde hebben...

‘ANDORRA IS WELEENS mee geweest op vakantie! De eerste keer was ergens in Brabant, in een huisje. Toen hadden we haar nog niet zo lang. We zijn die vakantie speciaal in Nederland gebleven omdat Andorra dan meekon. Eigenlijk vond ik het een beetje eng, want ze moest daar ook ’s nachts in de wei staan. Dat was ik helemaal niet gewend. Ik dacht: een paard hoort ’s nachts op stal. Maar die mensen vonden dat ze gewoon buiten moest staan. Ik was bang dat ze zou ontsnappen of zoiets, maar zij zeiden: ‘Als jouw paard over deze omheining kan springen, kun je haar voor heel veel geld verkopen.’ En natuurlijk is er ook niks gebeurd.

Een andere keer ging mijn hele familie op vakantie, maar ik wilde weer niet mee. Toen heb ik in een caravan gelogeerd die bij de stal stond. Ik wilde gewoon zo veel mogelijk in de buurt van Andorra zijn.'

OUDER DAN JESSE

Andorra is in 1994 geboren en ze is dus een jaar ouder dan Jesse.

'IK MOET ER niet aan denken dat ik haar ooit zal moeten missen. Ik rij geen wedstrijden meer met haar, want daar zit toch te veel druk achter. Onwillekeurig ga je toch steeds meer van je paard eisen, ook al wil je dat niet. Ze mag tegenwoordig best af en toe even lekker rustig aan doen. Als ik een dag niet op haar kan rijden, is dat ook prima.

*Het is mooi als het paard de oefeningen vrijwillig doet.
Ik wil geen dwang gebruiken*

SHOWS DOEN WE wel heel veel, bijna elk weekend. Ik let erop dat die ook voor haar leuk zijn en dat ze enthousiast blijft. De laatste tijd merk ik dat er veel vanuit haarzelf komt, dat ze het echt zelf wil doen. Ze biedt oefeningen aan. Daar zijn heel wat jaren overheen gegaan. Nu heb ik het gevoel dat het allemaal klopt. Alles is op zijn plek gevallen.'

VAN KLEIN NAAR STEEDS GROTER

Jesse en Andorra treden vaak op bij paardenevenementen. Daar laten ze oefeningen in de vrijheidsdressuur zien. Meestal geeft Jesse tijdens de demonstratie commentaar door de microfoon om uit te leggen hoe hij met zijn paarden werkt. Hij vindt het heel belangrijk dat het paard de oefeningen vrijwillig doet en dat er geen dwang wordt gebruikt. Nu zijn Jesse en Andorra bekend en staan ze op grote evenementen zoals het Horse Event, maar het is allemaal klein begonnen.

‘DE EERSTE DEMONSTRATIES met vrijheidsdressuur hebben we gegeven bij de ponyclub, tijdens ponykamp. Daarna werden we gevraagd om bij evenementjes van de ponyclub hier in het dorp wat leuke dingen te laten zien, zodat de andere leden ook wisten waar ik mee bezig was.

Vervolgens werd ik gevraagd voor de opening van de manege waar ik had gereden, toen die nieuwe eigenaren had gekregen. Dat was voor mij alweer een flinke stap omdat het op een andere locatie was.

Mensen die deze demonstratie hadden gezien waren zo enthousiast dat ik weer voor andere evenementen werd uitgenodigd. Zo ging het van klein naar steeds groter. Gewoon door het te doen.

Het is eigenlijk best snel gegaan. Dat kwam denk ik onder andere omdat vrijheidsdressuur in die tijd nog minder bekend was. En ik ben natuurlijk een jongen, dat valt in de paardenwereld misschien ook meer op dan dat een meisje zoiets doet.

MENSEN VINDEN HET leuk om ons te zien optreden. Vaak zeggen ze dat het net magie is wat we doen. Als magie gevoel zou zijn dan is het inderdaad magie.

We horen vaak dat het net magie is, wat Andorra en ik doen

ANDORRA EN IK zijn nu helemaal op elkaar ingespeeld. In het begin moesten we elkaar nog veel uitleggen en ik moest goed naar haar kijken en luisteren om haar te begrijpen. Inmiddels weten we precies van elkaar wat we bedoelen en hebben we maar kleine signalen nodig. Daar ben ik heel trots op.